

[Frank Jensen]

har været udgangspunktet, at forældrene, da de besluttede sig til at få barnet, ville leve sammen. Men ægteskabet som institution giver altså nogle rettigheder, som de forældre, der ikke har indgået ægteskab, ikke har, og det er i den forbindelse, jeg mener, at vi er på kant med FN-konventionen.

De besvarelser, som justitsministeren har givet os, viser, at 8,5 pct. af de fædre, der ansøger om samværsresolution, ikke får den, og i de tilfælde opfylder man altså ikke de mål, vi har sat os i myndighedsloven, nemlig at børn skal have en tæt kontakt med begge forældre.

I Socialdemokratiet er vi da helt klar over, at vi ikke har fundet de vises sten. Der kan ikke tages patent på disse forslag, fordi det er et område, der må udvikle sig i takt med, at familiemønsteret udvikler sig i samfundet.

Når justitsministeren siger i sin afvisning af vores forslag, at forældrene bare kan indgå ægteskab og dermed sikre sig, at barnet får de rettigheder, må jeg sige til justitsministeren, at det jo er et fromt forslag, når situationen er den, at 45 pct. af alle børn i dag fødes i ikkesamgite familier, og uanset om vi kunne have partimæssige ønsker, som fru Inger Stilling Pedersen giver udtryk for, om, at forældrene gifter sig, er virkeligheden en anden, når op mod halvdelen af alle børn fødes i ikkesamgite familier.

Det er vi nødt til at tage hånd om i vores lovgivning og have som udgangspunkt for en regelregulering af myndighedsspørgsmålet. Derfor mener Socialdemokratiet, at udgangspunktet må være, at et barn fra fødslen har to forældre. Der vil så være sager, hvor det er i barnets interesse kun at have kontakt med den ene af forældrene, og i de tilfælde må domstolene tilkende vedkommende eneansvaret. Jeg er nemlig enig i fru Eva Kjer Hansens synspunkt om, at vi med rette i højere grad kunne tale om forældreansvar frem for om forældremyndighed. Det er vigtigt, at vi som politikere og lovgivere også har det med som et budskab til vores vælgere, at vi nok i høj grad har udviklet en ansvarsløshed over for at sætte børn i verden, således at det er nødvendigt, at vi alle sammen bidrager til en større ansvarsfølelse over for børnene.

På samme måde mener jeg, at det er et problem, at vi bliver så blufærdige. Det er jo kendetegnende for debatten også her i dag, at vi

bliver så blufærdige, når vi som politikere skal forholde os til de forhold, mennesker har i deres private hjem. Vi holder os ikke tilbage med regulering og lovgivning, når folk først træder ud af deres private hjem, men der er stor blufærdighed, når vi kommer indenfor; vi vil helst ikke lovgive og tage medansvar for de skæbner, som leves bag hjemmets fire vægge. Men når det drejer sig om børn, er vi som politikere nødt til at sikre, at vi og lovgivningen er deres advokater, sådan at børnenes interesser sikres; derfor ønsket om, at vi får kigget vores lovgivning på området igennem.

Jeg vil selvfølgelig rette en tak til de ordførere, som har lovet en meget positiv medvirken under udvalgsbehandlingen, og til hr. Tom Behnke og hr. Niels Helveg Petersen for de meget positive tilkendegivelser af, at her er noget, vi skal have set igennem, og som vi også burde sætte sagkyndige folk på for at få det gjort på den rigtige måde.

Jeg vil sige til hr. Tom Behnke, at jeg er meget enig i de synspunkter, som hr. Tom Behnke fremførte på Fremskridtspartiets vegne, nemlig om de problemer, som er i den nuværende § 10, hvorefter den fælles forældremyndighed kan og skal opsiges, når bare den ene af forældrene ønsker det; der kræves ikke nogen argumentation eller nogen vurdering af, hvad der er bedst for barnet.

Vi ved alle sammen, at i mange af disse sager er forældrene påvirkede af opbruddet og psykisk ude af balance, og så er det altså vigtigt, at en rådgivningsinstans kan sige til forældrene, at selv om de ikke kan finde ud af at få ægteskabet til at fungere, har de alligevel et fælles ansvar for de børn, de har sat i verden. Vi må prøve at finde nogle rammer for, hvordan vi sikrer børn de bedste opvækstvilkår med kontakt til begge forældre.

Her kommer vi så ind på de frivillige § 27 a-samtaler, som et alt for stort antal forældre siger nej tak til; og specielt blandt de forældre, som har sikret sig forældremyndigheden ved domstolene, er der et meget stort antal, der siger: Nu har jeg sikret min ret og har fået mine egoistiske behov opfyldt, så nu vil jeg ikke diskutere dette længere med den anden forældrepart. Det siger vi er for ansvarsløst, og at vi her må skride ind og kræve, at der laves en pligt- og ansvarsfordeling mellem forældrene, hvis domstolene vurderer, at begge forældre er lige egnede som forældre.